

Úvod ▶ Články ▶ Příběh obyčejného člověka aneb Ach jó, to ponaučení

Příběh obyčejného člověka aneb Ach jó, to ponaučení

Hodnocení uživatelů: 0 / 5 Hodnoťte prosím

Je běžný den, čtvrtek. Čtvrtek je pro Evču dlouhý den, má odpoledne kurs němčiny, tak se vrací domů až večer. Před němčinou se stavuje ještě na návštěvu k babičce. Ráno jezdíme společně do práce autem, kdy mě Evča vysadí v práci a potom pokračuje dál do své práce. Jelikož je čtvrtek, vracím se domů autobusem a Evča večer autem.

Je 14:35, jsem v práci (v 15:10 chci jet autobusem domů) a najednou zvoní telefon. Ozvala se Evča, že má pro mě potěšující zprávu, že přijede domů dřív.

Předpokládal jsem, že když volá v tuto hodinu a sděluje mi potěšující zprávu, že přijede domů dřív, že mi tím chce naznačit, ať nejedu domů autobusem, že si mě vyzvedne (jako obvykle v jiné dny).

„A v kolik přijedeš?“, ptám se. „No nevím, nemůžu to zcela přesně říct, odpadla mi němčina“, říká Evča v telefonu.

V tom se ve mně (vnitřně) zvedla vlna „hněvu“ – na základě předchozího předpokladu – a pomyslel jsem si: „Tomu říkám dobrá odpověď, teď nevím, jestli mám jít na autobus nebo si mě vyzvedne v práci“. Snažil jsem se vnitřně potlačit v sobě první nával hněvu, ale moc se mi to nepovedlo (Evča to poznala). Říkám jí: „No a můžeš mi aspoň říct přibližně, v kolik přijedeš?“ „Proč se zlobíš, Sluníčko?“, tak mi někdy Evča říká, „chci zajít ještě k babičce na návštěvu, už jsem s ní byla domluvená než jsem se dozvěděla, že odpadne ta němčina“. „Myslela jsem, že budeš mít radost z toho, že budu dřív doma“.

Teď mi to bylo jasné, kdybych chvíli počkal, dozvěděl bych se zbytek informace a to, že chce jít stejně k babičce, i když němčina odpadla. Z toho by jasně vyplynulo, že pro mě neprijede a mám jít na autobus. Během cesty v autobuse mi to došlo a před vchodem jsem se už smál celé situaci. Pro svůj pocit sebedůležitosti, který ve mně vyvolal otázku, zda pro mě přijede do práce, jsem již nebyl schopen vnímat (cítit) zbytek informace a zasekl jsem se hned na začátku (vytvořil jsem si blok) a držel se této představy jako buldok. Po vědomém potlačení (i když ne zcela povedeném) jsem byl aspoň trochu schopen vnímat zbytek informace, který změnil úplně předchozí obsah. To je ten problém, když si člověk nevyslechne informaci až dokonce, nedozví se to důležité, co je na konci a pochopí tuto informaci jinak. Viz. film, kdy koncové rozuzlení předčí začátek a zvrátí dosavadní průběh filmu díky závěrečné pointě. V životě jde ovšem v drtivé většině o takovéto filmy (řečeno přeneseně).

Pointa

No vidíte, a tak nějak podobně člověk přeslechne svůj „vnitřní hlas“ a pak lituje, že ho neposlechl. Bohužel už se to nedá zvrátit. Šance je neodkladně pryč.

S pozdravem Eva a Josef alias Bubuláci